

1.

De regen kwam met bakken naar beneden. John drukte zijn voorhoofd tegen het kille raam waar het eindeloze gekletter van de druppels hem in mineurstemming bracht.

‘Ik ga terug,’ zei hij.

Mary keek op van de gedekte tafel waarop ze zojuist het vierde porseleinen bord neerzette. ‘Ach John, niet met je hoofd tegen het raam, ik heb het gisteren nog gelapt.’

John draaide zich om. Hij moest zijn vrouw de moeilijkste beslissing van zijn leven vertellen.

‘Mary, ik ga terug naar de Costa Blanca.’

‘Wat?’

John stak zijn hand uit. ‘Kom even zitten, lieverd.’

Behoedzaam volgde Mary John naar hun Chesterfield bankstel.

John legde zijn hand op het been van zijn vrouw. ‘Ik weet niet precies waarom, maar er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan de Costa Blanca denk.’

‘Ja, nogal wiedes, je was er bijna dood geweest!’

‘Ik bedoel, dat ik naar de Costa Blanca verlang. Ik wil terug en er blijven.’

Mary trok een vies gezicht. ‘Dit meen je niet.’

‘Toch wel.’

Resoluut duwde Mary Johns hand van haar been af. ‘Je bent niet goed bij je hoofd. Hoe kan je verlangen naar een plek waar je zulke vreselijke dingen hebt meegemaakt? Waar de zee bijna je laatste rustplaats was. Heb je soms last van geheugenverlies?’

‘Natuurlijk ben ik niet vergeten wat er is gebeurd, maar ... kijk naar buiten, Mary. Wat zie je? Haastige, gestreste mensen, een donkere lucht en het regent hier al de hele week.’

‘Aan de Costa Blanca regent het ook wel eens.’

‘Ja, zonnestralen.’

‘En wij dan, hè? Ik, Andrew, Casey. Je bent nota bene net opa geworden. Je hebt het kind nog niet eens gezien. Hoe durf je over teruggaan te beginnen!’

Mary stond op.

‘Mary ...’

‘Ik ga verder met koken. Kom je zo de aardappelen schillen?’

Johns echtgenote liep de huiskamer uit. Dat deed ze nou altijd als een gesprek haar niet beviel. Gewoon ervan weglopen. Maar deze keer was John niet van plan het erbij te laten. Hij had zijn besluit al dagen geleden genomen en er al die tijd mee rondgelopen. Nu had hij eindelijk de moed verzameld om het Mary te vertellen. Hij moest nu doorzetten.

In de keuken kwam de geur van pruttelend vlees hem tegemoet.

‘Hoeveel aardappels moet ik schillen?’

‘Doe ze allemaal maar, ik maak een flinke stoofpot. Je weet hoe dol Andrew op mijn stoofpot is.’

‘Hoe laat komen ze?’

‘Over een uurtje, dus schiet nou maar op met die aardappelen.’

Zwijgend pakte John de aardappelen, het mesje en de pan, waarna hij aan de keukentafel plaatsnam en aan zijn taak begon.

Vandaag zou hij voor het eerst zijn kleinzoon zien, vier weken oud. Casey was iets te vroeg geboren, John en Mary waren toen op vakantie naar de Costa Blanca. Nou ja, vakantie ...

Die hele vakantie draaide uit op een hachelijk avontuur, waarbij John bijna de verdrinkingsdood was gestorven. Gelukkig had Hashim hem kunnen redden. Arme Hashim, hoe zou het met hem gaan?

‘Mary, ik wil nog even verder met je praten over mijn plan.’

‘Wil je daar nu over ophouden? We krijgen zo ons kind, schoondochter en kleinkind te logeren, maar het enige waar jij aan

denkt, is de Costa Blanca. Ik wil er niks meer over horen, punt, uit.'

'O, wat is 'ie toch schattig!' Mary boog zich over de kinderwagen en haalde Casey eruit.

'Dag Megan, dag jongen.' John gaf zijn schoondochter twee kussen en omhelsde Andrew stevig.

'Nou, bij mama tel ik niet meer mee.' Andrew knikte naar zijn moeder die alleen maar oog had voor Casey.

Mary lachte. 'Natuurlijk wel, maar dit hier gaat natuurlijk even voor. Ze legde Casey terug in de kinderwagen en begroette haar zoon en schoondochter. 'Kom verder, het eten is bijna klaar. Wat willen jullie drinken?'

John stond bij de kinderwagen en aanschouwde het nieuwe leven. De baby keek met grote ogen omhoog. Voorzichtig bewoog John zijn wijsvinger over de wang van het ventje.

'Wil je hem even vasthouden?' vroeg Megan.

John glimlachte.

Hij spreidde zijn armen, toen Megan Casey optilde.

'Ga maar zitten,' zei ze.

Bewonderend keek John naar het aandoenlijke kleine hoopje in zijn armen en wiegde het zachtjes heen en weer.

'Nou, je bent het nog niet verleerd, pa,' lachte Andrew.

'Wat een mooi mannetje,' zei John. Zachtjes gaf hij Casey een kusje op zijn wang.

'Hij lijkt op jou,' zei Mary terwijl ze met de drankjes binnenkwam. 'Dezelfde ogen, hetzelfde kabouterneusje en ook zo kalm.'

'Nou kalm ... moet je hem 's nachts eens horen,' reageerde Megan.

‘Ja, als hij honger heeft, mag je wel oordoppen indoen,’ vulde Andrew aan.

‘Wanneer moet je weer aan het werk?’ vroeg Mary terwijl ze Megan haar glas aanreikte.

‘Over drie maanden pas. Ik begin dan voorlopig met twee dagen werken.’

‘Jullie brengen Casey dan toch wel hier, hè? John en ik vinden het enig om op te passen, toch John?’

‘Waarom wordt mij niks gevraagd?’ Andrew wees demonstratief naar zichzelf. ‘Ik ga een dag minder werken om ook voor Casey te kunnen zorgen. Dan hoeft hij nog maar één dag per week naar de kinderopvang.’

‘Kinderopvang?’ reageerde Mary verbolgen. ‘Opa en oma, dat is toch veel beter!’

‘Eh, het is anderhalf uur rijden van Londen naar Southampton, mam. En tijdens de spits nog wel langer. Hoe wil je dat doen?’

‘Nou, papa kan toch de avond ervoor Casey ophalen en de volgende avond weer terugbrengen.’

Andrew keek even naar zijn vader die het gesprek gelaten over zich heen liet komen. Vervolgens richtte hij zijn blik weer op zijn moeder.

‘Nee mam, de afstand is veel te groot. We kunnen Casey beter naar de opvang brengen en hem af en toe een weekendje bij jullie laten logeren. Dat lijkt me voor jullie leuker en zo hebben Megan en ik ook eens tijd voor elkaar.’

John deed zijn mond open en nam een flinke hap lucht. Nu was het tijd om ook zijn zoon en